

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 44736-03-19 מימון נ' אונבו טכנולוגיות מזון בע"מ ואח'

לפני כבוד השופטת רות רונן

המבקש: יובל מימון

נגד

המשיבים: 1. אונבו טכנולוגיות מזון בע"מ

2. אבנר גורדין

3. ג'ק דואק

4. ג'פרי כהן

משיבים 2-4 ע"י ב"כ עו"ד ערן מאיר

5. ED FMAN HOLDINGS

ע"י ב"כ עו"ד ציטרון

חקיקה שאוזכרה:

[חוק החברות, תשנ"ט-1999: סע' 52\(א\)](#)

מיני-רציו:

* התקבלה בחלקה בקשה להורות על איסור דילול מניות התובע מתחת לשווי ערך הפטנט שהעביר לחברה, במוכן זה שיש לאפשר את ביצוע ההשקעה הנוספת, אך בכפוף לכך שהדילול בפועל ייערך רק בהמשך ההליך, לאחר שייקבע שווי החברה.

* דיון אזרחי – סעדים זמניים – הענקתם

* חברות – הון – גיוס הון

המבקש הגיש בקשה דחופה להורות על איסור דילול מניות התובע מתחת לשווי ערך הפטנט שהעביר לחברה. הבקשה הוגשה במסגרת תובענה להסרת קיפוח שהגיש המבקש.

בית המשפט המחוזי נעתר לבקשה בחלקה ופסק:

החלטה על השקעה בחברה קשורה בניהול הפנימי שלה. לכן הסמכות לקבלה נתונה בדרך-כלל למוסדות החברה ובית-המשפט לא יתערב בשיקול-דעתם כל עוד הם שקלו את השיקולים הרלוונטיים בתום-לב ולטובת החברה. עם זאת, במקרים בהם מצויים מקבלי ההחלטה במצב של ניגוד עניינים, החלטתם אינה נהנית מכלל שיקול-הדעת העסקי ובית-המשפט בוחן את ההחלטה בהתאם לסטנדרט

ביקורת מחמיר יותר. רציונל זה חל גם על החלטה לגיוס הון בחברה. כאשר מתקבלת החלטה במצב של ניגוד עניינים, עובר בדרך-הכלל הנטל למקבלי ההחלטה להוכיח את הגינות ההחלטה.

מאחר שבמקרה דנן מצויים המשיבים 2-4 לפחות לכאורה במצב של ניגוד עניינים ביחס להערכת שווי החברה ולאור המחלוקת הקוטבית בין הצדדים לגבי שווי החברה, על המשיבים הנטל להוכיח את סבירות הערך שיוחס לחברה ובשלב זה הנטל לא הורם. יש סיכוי שעמדת המבקש תתקבל במובן זה שערך החברה לצורכי ההשקעה ייקבע כגבוה יותר מהערך שבהתאם לו בוצעה ההשקעה. בבחינת שיקולי מאזן הנוחות, החלטה לפיה השקעה לא תבוצע כלל, משמעה גרימת נזק כמעט ודאי לכלל בעלי-המניות. עם זאת יש לבצע את ההשקעה בהתאם לשווי הריאלי של החברה ולא לפי שווי נמוך ממנו. משכך, יש לאפשר את ביצוע ההשקעה הנוספת בכפוף לכך שהדילול בפועל ייערך רק בהמשך ההליך, לאחר שייקבע שווי החברה.

החלטה

1. המבקש הגיש בקשה "דחופה ביותר להורות על איסור דילול מניות התובע מתחת לשווי ערך הפטנט שהעביר לחברה". הבקשה הוגשה במסגרת תובענה להסרת קיפוח שהגיש המבקש, והיא מתייחסת להחלטה (שתכונה להלן: "החלטת האספה") שהתקבלה באסיפה הכללית של חברת אונבו טכנולוגיות מזון בע"מ (להלן: "החברה") ביום 6.2.2020 (מדובר באסיפה נדחית שהתקיימה לאחר שבאסיפה קודמת מיום 30.1.2020 לא היה קוורום). בהחלטת האספה הוחלט על ביצוע סבב גיוס פנימי בחברה בסך של 500,000 דולר לפי שווי חברה של 700,000 דולר "לפני הכסף". המבקש לא היה נוכח באסיפה זו (למרות שלגישת המשיבים הוא הוזמן אליה כדין).

בהתאם להחלטת האספה, נשלח ביום 25.2.2020 מכתב לכל בעלי-המניות בחברה, בה הודיע עורך-דינה של החברה לבעלי-המניות אודות זכותם לקחת חלק בהשקעה, תוך פירוט תנאי ההשקעה והסכומים שכל בעל-מניות נדרש להשקיע בהתאם לאחזקותיו.

2. המועד האחרון שבו היה על בעלי-המניות להשיב ולהודיע האם הם מבקשים לקחת חלק בסבב ההשקעה נקבע ליום 16.3.2020. המשיבה 5 (להלן: "מאן") הודיעה כי היא אינה מעוניינת להשתתף בהשקעה. החלטה זו נכתבת לאחר שהמועד של 16.3.2020 חלף, כאשר לא ברור האם המשיבים 2-4 הודיעו כי הם מבקשים לקחת חלק בהשקעה אם לאו. להלן נניח כי המשיבים 2-4 אכן מתכוונים להשקיע (כפי שניתן להסיק מתגובותיהם) – שאלמלא כן, החלטה זו היא ככל הנראה ממילא מיותרת.

הבקשה

3. בבקשה טוען המבקש כי המשיבים מתכוונים לבצע הליך של דילול במניות החברה שיביא להורדת אחזקותיו בחברה ב-98.5%. כן טוען המבקש כי האסיפה הכללית וההצבעה בה התקיימו ללא זימון חוקי ובניגוד לתקנון החברה, וכי האספה עסקה בנושאים שהסמכות לגביהם מסורה לדירקטוריון בלבד.

4. המבקש הבהיר בבקשתו (בס' 6 בעמוד 5) כי הוא אינו מתנגד להליך הדילול ולהשקעה בחברה לפי הערך המקורי שלה (אם כי הוא מתנה את הסכמתו בכך שהמשיבים יעצרו את כל הליכי הקיפוח כלפיו באופן מוחלט).

מהבקשה עולה אם כן כי המבקש אינו מתנגד לכך שתבוצע השקעה נוספת בחברה, אלא שהוא חולק על שווי החברה לצורך ההשקעה. המבקש מבסס את התנגדותו על מספר עניינים. ראשית הוא טוען כי שווי הפטנט שבבעלות החברה עומד בספרי החברה על סך של 36 מיליון דולר. המבקש ציין בהקשר זה כי בעבר, כאשר הוא כיהן כמנכ"ל החברה, דורגה החברה ראשונה בתחום בו היא עוסקת, של תחליפי סוכר. שנית נטען כי בישיבת דירקטוריון החברה מיום 2.8.2018 קבע הדירקטוריון כי ערך החברה עולה על שישים מיליון דולר. שלישית, המבקש ציין כי לאחר תחילת הפעולות שלגישתו מבוצעות נגדו, הוצע למאן למכור את חלקה בחברה לפי שווי של 40 מיליון דולר והיא סירבה.

5. המבקש הוסיף וציין כי שווי החברה לצורכי ההשקעה – 700,000 דולר – נקבע על-ידי המשיבים באופן שרירותי, ללא כל חוות-דעת מגורם מקצועי, וזאת כאשר המשיבים מסתירים מהמבקש – לטענתו – מידע הנוגע לעסקיה של החברה. עוד הוסיף המבקש וציין כי בהסכם שבו התקשרו המשיבים 2-4 עמו לפני הקמת החברה, הם התחייבו כלפיו כי אם המיזם ייכשל, הפטנט יושב לידיו.

המבקש עתר לכן כי בית-המשפט יאסור על החברה לבצע כל שינוי בבעלות או דילול במניותיו, אלא-אם-כן הדילול ייעשה בהתאם לשווי הפטנט כפי שהוא רשום בספרי החברה; כי בית-המשפט יורה למשיבים למסור לו תוך 7 ימים את רשימת כל ההתחייבויות של החברה; כי הוא יורה למשיבים להעביר לו סקירה מפורטת של כל עסקי החברה; וכי תועבר לידיו אסמכתא המאשרת את ביטול ערבותו האישית.

תשובת המשיבים 2-4 לבקשה

6. המשיבים 2-4 (שיכוננו בפרק זה להלן למען הנוחות: "המשיבים") טענו כי סבב הגיוס הנוכחי דרוש לחברה בדחיפות לצורך פעילותה. זאת מאחר שלחברה אין מקורות למימון פעילותה השוטפת, אין לה הכנסות ויש לה חובות בסכומים של

מאות אלפי שקלים לצדדים שלישיים. מעבר לכך, הדירקטוריון מצוי במצב של מבוי סתום לאור התנגדותה של מאן למנות לו דירקטור מטעמה.

האסיפה הכללית שזומנה (שהמבקש הוזמן אליה ולא התייצב), נטלה באופן חד-פעמי את סמכויות הדירקטוריון, ונדונו בה – כך נטען – הנושאים החיוניים לחברה, ובכלל זה אפשרות של גיוס פנימי מבעלי-המניות. כן נדונו באסיפה נושאים נוספים – אישור של הסדר פשרה עם עובדת לשעבר בחברה, מינוי מנכ"ל לחברה, אישור העמדת הלוואת בעלים מידית בסך של \$20,000 לחברה על-ידי המשיבים ועוד.

7. המשיבים ציינו בתשובתם כי גם הם עצמם שוקלים האם לבצע את ההשקעה בחברה, וכי ההחלטה אודות ההשקעה התקבלה באספה בה המבקש לא נטל חלק, ושבה נפרס בפני כלל בעלי-המניות מצב החברה לרבות התחייבויותיה.

עוד טענו המשיבים כי הגיוס הפנימי נעשה לטובת החברה, וכי הוא לא ידלל 98% מאחזקות המבקש בה. המבקש זכאי לקחת חלק בסבב ההשקעות. גם אם יבחר שלא לעשות כן, הדילול המקסימלי האפשרי שלו עומד על כ-24%, כך שחלקו בחברה יעמוד לאחר מכן על כ-34% מהאחזקות בה (חלף 45% היום, לפני ההשקעה).

8. המשיבים טענו כי הם פעלו בתום-לב ולטובת החברה וכי לכן צריך בית המשפט להימנע מלהתערב בשיקול-דעתם. הם הוסיפו כי לאחר שמוצו כל האפשרויות לרבות השקעה של משקיע חיצוני שהציע המבקש, ולאחר שהמבקש התעלם מהצעתם להפרדת כוחות – היה צורך בגיוס כספים שימנע מהחברה להגיע למצב של חדלות-פירעון.

9. בהתייחס לערך החברה, טענו המשיבים כי עמדת המבקש איננה נכונה. הדירקטוריון מעולם לא קבע את שווי החברה, ודברי הדירקטורים אליהם מתייחס המבקש ניזונו מהדיווחים שהוא עצמו מסר להם. מתמליל ההקלטה של ישיבת הדירקטוריון אליה הפנה המבקש עולה כי הוא עצמו אמר שאין די באמירות בעלמא כדי להעריך את שווי החברה. מאחר שמיום הקמתה ועד היום, מכירות החברה מסתכמות במאות אלפי דולרים בודדים, הרי שאין ממש בהערכות השווי אותן מציין המבקש בבקשתו. המשיבים אף ציינו כי הם מוכנים למכור את חלקם בחברה על-פי השווי המצוין על-ידי המבקש, כמו גם תמורת שווי של 10% ממנו.

עוד הוסיפו המשיבים כי השווי שנקבע לצורך ההשקעה לא נקבע באופן שרירותי. הם ציינו בהקשר זה כי לפני כחצי שנה ניסתה החברה לגייס הון לפי שווי של \$1,200,000 וניסיון זה לא עלה יפה. המבקש מצדו יזם השקעה בחברה לפי שווי של \$1,000,000 וכשל גם הוא. לגישת המשיבים, ניסיון נוסף לגייס הון לחברה בשווי נמוך יותר אינו פסול.

10. באשר לשווי הפטנט בספרי החברה, טענו המשיבים כי מדובר בשווי שנגזר מעסקת ההשקעה של מאן בחברה (השקעה של 4 מיליון דולר לפי שווי של 40 מיליון דולר). מדובר לגישתם בנתון משנת 2017, כאשר מאז לא הגשימה החברה את הציפיות ממנה. מעבר לכך – אין משמעות לשווי הפטנט בספרים, שכן אין כל משקיע המוכן לקבל שווי זה לצורך השקעה. עוד צוין כי רואי-החשבון של החברה ביקשו לשערך את שווי הקניין הרוחני שלה לצורך הדוחות הכספיים לשנת 2019, אולם לחברה אין מקורות כספיים לביצוע שערך כאמור.

עוד הוסיפו המשיבים וטענו כי אין ממש בטענת המבקש אודות זכותו להשבת הפטנט לידיה. לפני הקמת החברה לא היה הפטנט בבעלותו הבלעדית של המבקש אלא בבעלות של המבקש יחד עם רעייתו והמשיבים. בעסקה בה מאן השקיעה בחברה, עברה הבעלות לידי החברה תוך הצהרות ומצגים ברורים כי הוא שייך לחברה ולה בלבד. משכך אין ממש בטענות המבקש לפיה יש לו "זכות עודפת" בקניין הרוחני של החברה.

11. המשיבים ציינו כי יש לדחות את הבקשה גם מאחר שהתנאים למתן סעד זמני לא מתקיימים. כך, קבלת בקשתו של המבקש תביא את החברה לשיתוק ולחידלון. אם בית-המשפט יקבל את הבקשה וימנע מהחברה לבצע את הגיוס, יהיו בעלי-המניות האחרים אלה שיקופחו, שכן כל אחזקותיהם בחברה ירדו לטמיון. מאזן הנוחות נוטה – כך נטען – לזכות המשיבים, שכן היעדרות לבקשה תביא את החברה למצב של חדלות-פירעון.

המשיבים ציינו כי המבקש הגיש עד היום במסגרת ההליך 4 בקשות לצווים זמניים שאף אחת מהן לא התקבלה, ומכאן שהוא מעוניין רק להכביד על המשיבים בניסיונם לנהל את החברה. גם הבקשה דן מעידה כי המבקש סבור שאם החברה תחדל להתקיים הוא יקבל את קניינה הרוחני. עמדה זו מעידה על כך שהוא הגיש את הבקשה בחוסר תום-לב ומטעמים זרים.

12. בהתייחס לסעדים הנוספים שהתבקשו על-ידי המבקש בבקשתו, צוין כי פירוט התחייבויות החברה נמסר באסיפה הכללית שהמבקש בחר לא להשתתף בה. כל

המידע שנמסר לכלל חברי הדירקטוריון נמסר גם למבקש, ומלוא המידע אודות התחייבויות החברה נמסר לו. אין ממש בטענה אודות הסתרת מידע מהמבקש, כאשר המבקש מקבל כל פרוטוקול של כל ישיבה שיוצא מטעם החברה, והוא מכותב לכל מייל הרלוונטי לדירקטור בחברה. ככל שהמבקש מעוניין במידע נוסף, עליו לפנות למנכ"ל שמונה לחברה ולהבהיר מהם המסמכים החסרים לו.

בהתייחס לערבות המבקש – נטען כי הוא ערב יחד עם מר גורדין לשתי מכוניות ליסינג שהחברה שוכרת, וזאת בהיותם שני בעלי-המניות היחידים הישראלים בחברה.

תשובת מאן

13. גם מאן השיבה לבקשת המבקש. מאן הבהירה כי היא חברה זרה המחזיקה ב-10% ממניות החברה, היא אינה מעורבת בניהול השוטף שלה ואין בחברה דירקטור מטעמה. עוד ציינה מאן כי המבקש הגיש כבר "אינספור בקשות 'דחופות' נוספות למתן צווים" בפרק הזמן הקצר בו מתנהלת התביעה. היעדרות לבקשה דגן משמעה כי החברה תגיע לסוף דרכה לאור מצבה הכלכלי הקריטי. לכן עותרת מאן כי בית-המשפט ידחה את הבקשה ויחייב את המבקש בהוצאות לדוגמה או למצער בהוצאות ריאליות.

לגישתה של מאן, הסעדים בבקשה דגן הם דרסטיים יותר מאלה שהתבקשו בתביעה עצמה (שכיום ברור כי היא התייתרה). המבקש אינו מבהיר כיצד ניתן להוציא צווים שאינם משרתים את ההליך העיקרי. אין הצדקה להתערבות בדרך ניהול החברה, בזכות הקניין של המשיבים ובשיקול-הדעת שלהם שהופעל לטובת החברה.

מאן הבהירה כי מתן צו עשה זמני הוא סעד דרסטי הניתן במסורה. המבקש לא הבהיר מהי הדחיפות במתן הסעדים המבוקשים על-ידיו, לא התייחס לשאלת מאזן הנוחות, תום-לבו, להוכחה של עילת התביעה ולו לכאורה וכיו"ב.

14. בהתייחס לטענות המבקש אודות שוויה הנוכחי של החברה (שהוא השווי הרלוונטי להשקעה הנוכחית), נטען כי המבקש לא גיבה את טענותיו בחוות-דעת מומחה אף שמדובר בנושא שבמומחיות. מאן הבהירה כי השווי ההיסטורי בו נרכשו מניותיה לא עמד במבחן המציאות, וכי מצבה של החברה היום הוא כלאחר יאוש, ואין כל משקיע המעוניין להשקיע בה. בהתייחס לטענת המבקש בנוגע להצעה לרכוש את מניות מאן תמורת סכום של 4 מיליון דולר – מאן טענה כי לא הייתה הצעה "קונקרטיית, אמינה ובלתי-מותנית" כזו, וכי אילו הייתה – מאן הייתה נענית לה

ללא היסוס. כן לא הייתה הצעה מצדה של מאן לרכוש את מניות המבקש בהתאם לשווי חברה של 40 מיליון דולר.

15. מאן הבהירה מאן כי היא עצמה אינה מעוניינת להשתתף בסבב ההשקעות העומד ביסוד הבקשה, ומכאן שאין יסוד לטענות לפיהן היא מעוניינת לפגוע במבקש ולהשתלט על אחזקותיו. זאת מאחר שמאן עצמה תיפגע מההשקעה הנוספת ואחזקותיה ידוללו בדיוק כמו אחזקות המבקש. בהיותה של מאן הגורם היחיד שהשקיע כספים בחברה, היא הנפגעת העיקרית מהחלטת ההשקעה – ולמרות זאת היא הצביעה בעד החלטה, בהיעדר כל אלטרנטיבה אחרת.

עוד צוין כי העובדה שהמבקש כשל מלגייס משקיע בחברה אפילו בשווי שנקבע בהחלטת בעלי-המניות נושא הבקשה כמו גם הסירוב של מאן להשתתף בסבב, מעידות כאלף מונים על השווי הכלכלי האמיתי של החברה כיום. מכל מקום, החלטת החברה היא החלטה שהתקבלה כדין על-ידי מוסדותיה, לטובת החברה ולטובת בעלי-המניות בה. זוהי החלטה שוויונית שחלה באופן יחסי על כל בעלי-המניות. אם המבקש יחליט להשקיע – הוא לא יספוג את הדילול.

16. מאן הוסיפה וציינה כי אין ממש בטענת המבקש לפיה הקניין הרוחני של החברה הוא בבעלותו או שיש לו זכות לקבלו. זאת מאחר שטענה זו מנוגדת להתחייבויות המבקש ולמצגיו בהסכם ההשקעה מיום 5.12.2016 מכוחו השקיעה מאן סכום של 4 מיליון דולר בחברה. אין גם ממש – כך נטען – בטענות המבקש לפיהן ההחלטות בחברה התקבלו בניגוד להסכמים בין הצדדים או בניגוד לדין. המבקש הוזמן לאספות בעלי-המניות של החברה. אף לו הוא היה מחליט להתייצב בהן ולהתנגד להצעות ההחלטה שהועלו בהן – הדבר לא היה מועיל, וההחלטות היו מתקבלות חרף התנגדותו.

התגובה לתשובה

17. בתגובתו טען המבקש כי המשיבים פעלו לאורך זמן בניסיון לרושש אותו ולגזול את רכושו. לכן הוא איבד כל אמון בהם. הוא הוסיף כי בעת הזו, נוכח מגפת הקורונה, משותקת כל פעילות עסקית. המשיבים אינם מציגים תכנית עסקית בה ייעשה שימוש בכספי ההשקעה, ומכאן שהם ישמשו רק לצורך השבת חובות שהמשיבים יצרו בחברה ויגדילו את חלקם בפטנט של המבקש.

עוד טען המבקש כי אין ממש באפשרות המוצעת לו לכאורה לקחת חלק בהשקעה, לאור מצבו הכלכלי והבריאותי. הוא הוסיף כי המשיבים מנועים מלהעלות טענות אודות המצב הכלכלי הקשה של החברה והצורך בהשקעה, שכן זהו מצב שהם

גרמו לו בפעולותיהם ובמחדליהם הניהוליים. המבקש אינו צריך לשאת בתוצאות מחדליהם – וזאת בין אם מדובר בתולדה של רשלנות או בתולדה של מעשים זדונים.

המבקש הוסיף כי המשיבים מודעים למצבה של החברה עוד מחודש נובמבר. כבר אז ידעה החברה כי "כלו משאביה הכספיים וחשבונה מאופס". למרות זאת הם יצרו לחברה חובות והתחייבויות במאות אלפי שקלים כדי להצדיק את הדילול.

19. עוד טען המבקש כי הפטנט אינו שייך למשיבים 2-4. לטענתו, בהסכם המייסדים ישנו ויתור של המבקש ורעייתו על הזכויות בפטנט כלפי המשקיעה (מאן) אך לא כלפי המשיבים 2-4. המבקש מבהיר כי ההסכם מעיד על אומד-הדעת של הצדדים לו לפיו הפטנט שייך לו ולמשיבים 2-4 אין חלק בו.

20. בהתייחס לדילול, חזר המבקש והלין כלפי ערך החברה שעל-פיו מבוצע הדילול. הוא ציין כי לא יתנגד לכך שיוזרם לחברה סכום כסף לפי ערך הנכסים המוסכם או שתועמד הלוואה לרשות החברה שתובטח בשעבוד בהתאם לערך הנכסים בספרי החברה. המבקש חוזר ומדגיש כי ערך החברה לצרכי ההשקעה הוא "מגוחך", וכי בשלו לא תתכן השקעה חיצונית בערך הממשי של החברה, מה עוד שלא הוצעה השקעה כזו. הוא חזר והדגיש כי החברה מסתירה מידע אודות פעילותה ועסקיה.

21. בהתייחס למאזן הנזקים, טען המבקש כי המשיבים קבלו ממנו מניות בשווי של \$18,500,000. המשיבים משכו מהחברה שכר וכספים כך שהם השיבו לעצמם את השקעתם בה. עוד נטען כי המבקש הציע מנגנוני מימון חליפיים שהמשיבים כלל לא בחנו אותם. המבקש הוסיף כי הוא הפנה למשיבים הצעה ממשקיע שהציע לרכוש את חלקם של המשיבים בחברה בהתאם לשווי חברה של 1.35 מיליון דולר, הצעה שהוא עצמו סירב לקבלה – ושהמשיבים היו מודעים לה ודחו אותה. גם הצעה זו מעלה כי הערך שנקבע על-ידי המשיבים לחברה אינו משקף את שווייה האמיתי.

המבקש טען כי בהתאם לפסיקה, הנטל להוכיח את ערך החברה מוטל על המשיבים, שכן החלטתם מעוררת סימן שאלה אודות תום-לבם. הוא ציין גם את קיומו של סכסוך בין בעלי-המניות ואת העובדה שהמשיבים לא מסרו לו מידע מלא אודות החברה בנושאים שיש להביאם בחשבון בהקשר זה. כן ציין המבקש את זלזולם של המשיבים בסדרי-הדין, בין היתר משום שחלקם לא תמכו את תשובותיהם בתצהירים.

22. בהתייחס לכינוס האספה הכללית, טען המבקש כי האספה אינה יכולה למלא את תפקיד הדירקטוריון בלא שנציג מאן מונה כדירקטור. אין גם ממש בטענת המשיבים לפיה נבצר מהדירקטוריון למלא את תפקידו. המבקש אף ציין כי הזימון לאספה לא היה חוקי. משכך – לגישת המבקש – החלטותיה של אספת בעלי-המניות אינן חוקיות.

23. המבקש התייחס לנושא מעורבותה של מאן בחברה. הוא ציין כי נציגי מאן היו מעורבים בפיתוריו ובהחלטה למנוע ממנו מידע. הם הורחקו מהחברה במהלך תמוה שלא הוסבר. לכן ברור כי מאן נוקטת באסטרטגיה של הרחקת עובדיה מהאחריות המשפטית, כאשר היא מוסיפה להיות גורם מכריע בחברה ובפעולותיה.

24. המבקש הוסיף וביקש כי בית-המשפט יורה על שחרורו מכל מחויבות וערבות שהמשיבים יצרו בשמו ובניגוד לרצונו. הוא התייחס בהקשר זה לרכבי החברה שהמשיבים מוסיפים להחזיק בהם מכוח ערבויות עליהן הוא חתם כאשר שימש כמנכ"ל החברה. למרות זאת טוענים המשיבים כי חתימתו היא כבעל-מניות בחברה.

עוד חזר והמבקש ועתר כי בית-המשפט יורה למשיבים להימנע מביצוע דילול אלא-אם-כן הדילול ייעשה בהתאם לשווי החברה שהוא לפחות כערך הפטנט שהמבקש ורעייתו העבירו לה. כן הוא עתר כי תועבר לו רשימת חובות החברה, מי אישר אותם והזמנת עבודה חתומה ומאושרת ביחס אליהם.

השלמת טיעון מטעם המשיבים 2-4

25. למשיבים 2-4 ניתנה, לבקשתם, אפשרות להגיש השלמת טיעון נוספת בתגובה לטענות המבקש בתגובתו לתשובה. במסמך זה חזרו המשיבים על התמונה הכוללת, על מצבה של החברה ועל ההכרח בהשקעה נוספת – שאם לא תתבצע, החברה תיכנס להליכי חדלות פירעון. כן חזרו המשיבים על עמדתם ביחס לחוסר תום-הלב של המבקש.

דיון

26. החלטה זו ניתנת במהלך מגפת הקורונה, כאשר מטעם זה לא התקיים בה דיון בעל-פה, ובהסכמת הצדדים היא ניתנת בהתאם לבקשה ולתגובות.

אקדים ואציין כי אני סבורה כי אין לקבל את הבקשה ככל שהיא נוגעת לסעד בו התבקש מידע נוסף שהמבקש עתר לקבל. בקשה כזו איננה בקשה דחופה, והמבקש

רשאי להעלותה במסגרת בקשה לגילוי מסמכים שהוא יהיה רשאי להגיש. יחד עם זאת, מוצע כי המשיבים יעבירו למבקש את המידע המבוקש על-ידיו. לגישתם, מידע זה נמסר במסגרת האספה הכללית של החברה שהמבקש לא השתתף בה. אין לכאורה מניעה – גם לגישת המשיבים – למסור אותו גם למבקש בלא צורך בהגשת בקשה נפרדת לצורך כך. מסירה כזו של מידע עשויה לקדם את ההליכים בתביעה ולאפשר לצדדים לשקול אפשרות של הידברות עניינית ביניהם.

27. בקשה נוספת שלה עתר המבקש נגעה לשחרורו מהערבויות שהוא חתום עליהן. מדובר בערבויות לליסינג של שתי מכוניות, שהמשיבים טענו כי המבקש חתום עליה יחד עם מר גורדין, וזאת בהיותם שני בעלי-המניות היחידים בחברה שהם ישראלים.

אני סבורה כי מאחר שהמבקש אינו עושה שימוש במכונית של החברה, יש לקבל את בקשתו ולבטל את הערבות שהוא חתום עליה וזאת תוך 10 ימים מהיום. ככל שגורם אחר מבקש להמשיך לעשות שימוש במכונית של החברה – הוא יוכל לערוב להתחייבויות לחברת הליסינג במקום המבקש.

28. הנושא העיקרי שבגיניו הוגשה הבקשה הוא ההחלטה אודות ההשקעה הנוספת בחברה. כבכל בקשה לסעד זמני, יש לבחון גם בבקשה דגן שתי שאלות עיקריות – את הסיכויים לכאורה שטענות המבקש יתקבלו, ואת שאלת מאזן הנוחות.

סיכויי התביעה

29. הטענה הראשונה שהעלה המבקש ביחס להחלטת האספה, היא כי ההחלטה התקבלה שלא כדין. אני סבורה כי בשלב זה של הדיון לא ניתן לקבוע כי הסיכוי לכאורה שטענה זו תתקבל הוא גבוה מאוד. ראשית, לטענת המשיבים (וכפי שעולה גם מפרוטוקול האספה מיום 6.2.2020), האספה בחרה להפעיל את סמכויות הדירקטוריון מאחר שהוא אינו מתפקד. אספה כללית רשאית לכאורה לעשות כן מכוח הוראת [ס' 52\(א\) לחוק החברות](#) התשנ"ט-1999 (להלן: "חוק החברות").

שנית, המבקש העלה גם טענות אודות פגמים בזימונה של האספה. בהקשר זה יש לציין כי נראה שחרף הפגמים הנתענים הללו, המבקש היה מודע לקיום האספה ונמנע בכל-זאת מלהשתתף בה. ככלל, בנסיבות כאלה – פגם בזימון האספה אינו מביא לבטלות ההחלטה אלא לנפסדות בלבד ([ת"א \(מחוזי מרכז\) 8746-10-09 ברדיצ'ב \(נאמן\) נ' פויכטונגר](#), [פורסם בנבו] פ' 67 (16.12.2010)). מכאן שלבית-המשפט מוקנה שיקול-הדעת לקבוע אם לבטל את החלטת האספה אם לאו. על-כל-פנים וכפי שיובהר להלן, נוכח הנחיצות של השקעה בחברה שנראה שגם

המבקש אינו כופר בה, שיקולי מאזן הנוחות מכוונים לאפשר את ביצוע ההשקעה חרף הפגם הנטען בזימון האספה, אך זאת בתנאים שיפורטו להלן.

30. בכל הנוגע להחלטה לגופה, הרי שהחלטה אודות השקעה בחברה היא החלטה הקשורה בניהול הפנימי שלה. לכן הסמכות לקבלה נתונה בדרך-כלל למוסדות החברה ובית-המשפט לא יתערב בשיקול-דעתם כל עוד הם שקלו את השיקולים הרלוונטיים בתום-לב ולטובת החברה (ע"א 667/76 ל. גליקמן נ' א.מ. ברקאי חברה להשקעות בע"מ, פ"ד לב(2) 281, 287 (1978)), להלן: "ענין ברקאי". כאשר מדובר בהחלטה של דירקטוריון החברה, בית-המשפט נמנע בדרך כלל מהתערבות בה כאשר מתקיימים התנאים לקיומו של כלל שיקול-הדעת העסקי (ר' ע"א 7735/14 ורדניקוב נ' אלוביץ, [פורסם בנבו] פ' 74 (28.12.2016) (להלן: "ענין ורדניקוב"). יוזכר כי אחד התנאים הללו הוא כי ההחלטה תהיה "מיוחדת".

יחד עם זאת, כלל שיקול-הדעת העסקי אינו חל כאשר מקבל ההחלטה הוא בעל אינטרס אישי מנוגד לזה של החברה בהקשר הרלוונטי. זאת לאור החשש המובנה מפני החלטות המתקבלות על-ידי מי שמצוי במצב של ניגוד עניינים (ר' ענין ורדניקוב, פסקה 75). לכן, במקרים בהם מצויים מקבלי ההחלטה במצב של ניגוד עניינים, החלטתם אינה נהנית מכלל שיקול-הדעת העסקי, ובית-המשפט בוחן את ההחלטה לגופה בהתאם לסטנדרט ביקורת מחמיר יותר.

את הרציונל האמור ניתן להחיל גם על החלטה לגיוס הון בחברה – בין אם היא מתקבלת על-ידי דירקטוריון החברה ובין אם היא מתקבלת על-ידי בעלי מניותיה באספה הכללית שלה. גם בהתייחס להחלטה כזו – יהיה מקום לסטנדרט ביקורת מחמיר יותר כאשר למקבלי ההחלטה היה בה עניין אישי.

31. בהתייחס להחלטה על גיוס הון בחברה פרטית, קבעה הפסיקה כי על בית-המשפט לבחון הן את שאלת נחיצות הגיוס והאם עומדות בפני החברה דרכים אלטרנטיביות אחרות לגיוס הון שלא יהיה בהן כדי לפגוע במיעוט; והן את ערך החברה לצורך הגיוס - היינו האם המניות הוקצו בערכן הריאלי (ר' ענין ברקאי).

בחינת נחיצות ההשקעה נובעת מהעובדה שכאשר מבוצעת השקעה לא נחוצה בחברה, היא עלולה לפגוע בבעלי-מניות שאינם מעוניינים להוסיף ולהשקיע בחברה. בעלי-מניות כאלה מדוללים כתוצאה מההשקעה, והדבר עלול להקטין את יכולת ההשפעה שלהם בחברה. יחד עם זאת, אם הדילול נעשה לפי שוויה הריאלי

של החברה, הוא אינו פוגע בשווי האחזקות של בעל-המניות בחברה אלא רק בשיעור אחזקותיו (דילול כזה מכונה "דילול בשיעור האחזקות בחברה").

32. דילול כזה הוא שונה מדילול שנעשה בהתאם לשווי חברה שאינו משקף את ערכה האמיתי. כך נקבע בפסיקה כי "כאשר מבוצעת השקעה בחברה בהתאם להערכת שווי של החברה שהיא נמוכה משווייה הריאלי, התוצאה היא כי בעל-מניות שאינו לוקח חלק בהשקעה – מדולל מעבר לנדרש" (ר' ע"א 6041/15 האמה בע"מ נ' מולר, [פורסם בבנו] פ' 47 (25.9.2016)). דילול כזה כונה בפסק הדין "דילול בערך המניות".

בית-המשפט הבהיר באותו עניין כי כאשר החברה מגייסת הון כנגד הקצאת מניות בשווי חברה נמוך, הדבר עשוי להיחשב כקיפוח של בעלי-מניות המיעוט ולהתנהלות העולה כדי הפרת חובת האמון של מנהלי החברה (ר' גם ע"א 741/01 קוט נ' עיזבון ישעיהו איתן ז"ל, פ"ד נו(4) 171, 184-186 (2003)). השקעה בהתאם לשווי נמוך מהשווי האמיתי של החברה, מעבירה הון מבעלי-המניות שאינם משתתפים בה לבעלי-המניות שמשתתפים בה, ללא הצדקה.

33. במקרה דנן וכפי שהובהר בראשית הדברים (ויפורט גם להלן), נראה כי המבקש אינו כופר למעשה בצורך לבצע השקעה נוספת בחברה לאור מצבה הנוכחי. טענתו המרכזית של המבקש היא כי שווי החברה לפיו מבוצעת ההשקעה הזו, אינו משקף את שווייה האמיתי. כך עולה גם מתגובת המבקש לתשובת המשיבים – שם הוא טען כי הוא ציין כי לא יתנגד לכך שיוזרם לחברה סכום כסף לפי ערך הנכסים המוסכם.

אם אכן צודק המבקש בטענתו אודות ערך החברה לצרכי ההשקעה – משמעות הדבר היא כי אם הוא יבחר שלא להשתתף בסבב ההשקעה, ידולל ערך מניותיו בחברה (ולא רק שיעור האחזקות שלו בה) ללא הצדקה.

34. לכן, הנושא העיקרי שיש לבחון אותו בהתייחס לסיכויים לכאורה של טענות המבקש בבקשה, נוגע לשאלה האם הערכת השווי שבהתאם לה מבוצעת ההשקעה, משקפת את השווי הריאלי של החברה אם לאו. כאמור, אם מדובר בהערכת שווי בחסר, פירוש הדבר דילול של ערך מניות המבקש באופן שיפגע בזכויותיו.

35. השאלה הבאה שיש לבחון אותה היא על מי מוטל הנטל להוכיח כי הערכת שווי החברה לצורך ההשקעה הייתה ריאלית – האם המבקש צריך להוכיח את גרסתו

לפיה מדובר בהערכת חסר, או שמא מוטל על המשיבים להוכיח כי מדובר בהערכה ריאלי?

לטעמי, לפחות כאשר יש בסיס לסברה לפיה ההחלטה התקבלה במצב של ניגוד עניינים, הנטל יוטל על מקבלי ההחלטה להוכיח כי שווי החברה שבהתאם לו בוצע הגיוס, אכן משקף את שווייה הריאלי (**ה"פ (מחוזי ת"א) 1225/05 אפק נ' חיי שרה בע"מ**, [פורסם בנבו] עמ' 12 (18.1.2007) והשוו לע"א 3136/14 כבירי נ' אי.די.בי חברה לפיתוח בע"מ, [פורסם בנבו] פ' 44-46 (28.1.2016)).

36. אני סבורה כי במקרה דנן ניתן לקבוע ולו לכאורה כי הנטל מוטל על המשיבים 2-4, ככל שהם מתכוונים לקחת חלק בהשקעה. זאת משום שאם מדובר בהשקעה שהמשיבים 2-4 ייקחו בה חלק, הרי מדובר בהחלטה שהם מצויים לגביה במצב של ניגוד עניינים. כפי שהובהר לעיל, המשיבים 2-4 לא ציינו מפורשות כי הם מבקשים לקחת חלק בהשקעה (למרות שהמועד לעשות זאת חלף לכאורה נכון להגשת תגובתם האחרונה). בתגובה הראשונה שלהם הם אף טענו כי הם טרם החליטו האם הם יעשו כן (ס' 16 לתשובת המשיבים למשל).

יחד עם זאת, מהאמור בתגובה האחרונה עולה כי המשיבים 2-4 אכן מתכוונים להשקיע בחברה. בסעיף 4 לתגובה זו מציינים המשיבים 2-4 כי ביצוע ההשקעה מבחינת המבקש משמעו כי "**חלקו ידולל מ-45% ל-33%**". שיעור דילול זה עולה בקנה אחד עם ההנחה לפיה המשיבים 2-4 ישתתפו בהשקעה ויתר בעלי-המניות לא יעשו כן.

לכן, נניח להלן כי המשיבים 2-4 ייקחו חלק בהשקעה המוצעת. כפי שהובהר בראשית הדברים, הרי אם גם משיבים אלה לא ישתתפו בהשקעה, היא ממילא לא תתבצע ככל הנראה, לאור עמדתה של מאן שהחליטה שלא להצטרף להשקעה המוצעת.

37. המשיבים 2-4 היו מודעים ככל הנראה לכך שהמבקש לא ייקח חלק בהשקעה הנוספת. לכן, היה להם אינטרס מובנה להעריך את שווי החברה בחסר. זאת שכן הערכה בחסר יכולה לאפשר למשיבים הללו "לרכוש" כנגד ההשקעה הנוספת שלהם, חלק נוסף בחברה במחיר שאינו משקף את המחיר הריאלי.

העובדה שבין הצדדים ישנו סכסוך המתנהל מזה זמן מה, מחזקת אף היא – בהתאם לפסיקה של בית המשפט המחוזי – את החשש האמור (ר' **ת"א (כלכלית) 38465-04-11 ס.ב. ניהול מקרקעין בע"מ נ' תינהב חברה לבניה ופיתוח (1990)**

בע"מ [פורסם בנבו] (18.1.2015) בעמ' 59, וערן שפינדל ויעל זכות **מאבק בעלי מניות עילת הקיפוח בחברה פרטית וציבורית**, 389 (2017)). החשש מתגבר במקרה דנן גם נוכח הנסיבות – המחלוקת בין הצדדים ביחס לשווי החברה, שווי הפטנט בספריה, הכל כפי שיפורט להלן.

38. כאמור, כאשר מתקבלת החלטה במצב של ניגוד עניינים, עובר בדרך-הכלל הנטל למקבלי ההחלטה להוכיח את הגינותה של ההחלטה (ר' למשל [ע"א 2699/92 בכר נ' ת.מ.מ. פ"ד נ\(1\) 238](#) ועניין **ורדניקוב** שנזכר לעיל). החלטה במצב של ניגוד עניינים אודות השקעה בחברה, היא החלטה שעשויה להסתבר כהחלטה מקפחת.

מאחר שבמקרה דנן מצויים המשיבים 2-4 לפחות לכאורה במצב של ניגוד עניינים ביחס להערכת שווי החברה ולאור המחלוקת הקוטבית בין הצדדים לגבי שווי החברה, נטל ההוכחה אינו מוטל עוד על כתפי המבקש – להוכיח כי ערך החברה לצורכי ההשקעה הוא בלתי-סביר, אלא הוא עובר לכתפי המשיבים, שמוטל עליהם להוכיח את סבירות הערך שיוחס לחברה במסגרת החלטת האספה.

39. האם הרימו המשיבים את הנטל? אני סבורה כי נכון לשלב זה של הדיון, לא ניתן לקבוע כי הנטל הורם. עמדת המשיבים ביחס לשווי החברה כפי שהם העריכו אותו לצרכי ההשקעה, אינה מבוססת על הערכת שווי שנערכה על-ידי מומחה (כפי שמקובל במקרים אחרים) או על כל נתון אובייקטיבי ורלוונטי אחר. המשיבים אף לא טענו כי ההערכה התבססה על נתונים ברורים וודאיים אחרים. לכן, יש ממש בטענת המבקש לפיה מדובר בהערכה שרירותית שאינה מיועדת. נושא זה מקבל משנה תוקף לאור האמור לעיל – קרי האינטרס שיש לפחות למשיבים 2-4 כי החברה תוערך לצורך ההשקעה בשווי נמוך ככל האפשר מאחר שהם מודעים לכך שהמבקש לא ייקח חלק בהשקעה.

40. המשיבים טענו כזכור כי מיום הקמתה ועד היום, מכירות החברה מסתכמות במאות אלפי דולרים בודדים, וכן הבהירו כי הם מוכנים למכור את חלקם בחברה על-פי השווי המצוין על ידי המבקש כמו גם תמורת שווי של 10% ממנו. יוער כי עמדת המשיבים לפיה הם מוכנים למכור את חלקם לפי שווי של 10% מזה לו טוען המבקש – מביאה למסקנה של שווי חברה של 3.6 מיליון דולר – שווי העולה באופן משמעותי על השווי שלפיו מבקשים המשיבים לבצע את ההשקעה.

גם מאן טענה כי מחיר המניות כפי שהן נרכשו על ידיה בשנת 2017 לא עמד במבחן המציאות, כי החברה מצויה במצב גרוע, וכי היא הייתה מוכנה למכור את מניותיה תמורת סכום של 4 מיליון דולר אילו הייתה מקבלת הצעה אמינה וקונקרטית.

41. עמדת המשיבים התבססה גם על הטענה לפיה לפני מספר שבועות יזם המבקש ביצוע השקעה חיצונית על ידי משקיע מטעמו, לפי שווי של מיליון דולר. בסי' 4 להשלמת הטיעון המשיבים טענו כי השקעה "לפי שווי חברה המהווה 70% מהשווי שהציע המבקש בהשקעה שהציג לבעלי המניות" הוא שווי "שאינו מקפח לכל הדעות".

אינני סבורה כי די בטענה זו כדי לשנות את מסקנתי שלעיל. ראשית, הטענה בקשר לשווי החברה אליבא דמבקש (\$1,000,000) לא נתמכה בתצהיר או בראיות כלשהן, לא בתשובת המשיבים ולא בהשלמת הטיעון, והמבקש כפר בה. מעבר לכך, אני סבורה שגם לו היה המבקש מקבל את הערכת השווי של מיליון דולר (וזה כאמור אינו המצב), הפחתת שווי החברה בשיעור של 30%, ללא הסבר וללא כל נתון שתומך בה, היא בעייתית ועלולה להסתבר כהחלטה מקפחת.

אני סבורה כי אין גם די ביתר טענות המשיבים כדי להצדיק את הערכת שווי החברה כפי שהיא נעשתה לצורך ההשקעה. כדי להרים את הנטל, היה על המשיבים להבהיר מדוע נבחר דווקא השווי כפי שהוגדר על-ידיהם, והאם לא ניתן היה להעריך את החברה בשווי גבוה יותר.

42. מנגד, המבקש הסתמך כזכור על מחיר המכירה של מניות החברה למאן בעסקה שהתבצעה בשנת 2017 ועל שווי הפטנט בספרי החברה. על-פני הדברים, לפחות ככל שמדובר בשווי הפטנט בספרי החברה, זוהי טענה שיש בה ממש. בנוסף המבקש הציג תכתובת ממנה עולה כי המשיבים דחו הצעה למכור את אחזקותיהם לפי שווי חברה של 1.35 מיליון דולר. גם אילו היה הנטל מוטל על המבקש, די היה באמור כדי להעביר לפחות את הנטל המשני לכתפי המשיבים – להבהיר מדוע, חרף האמור, הוערך שווי החברה על-ידיהם כפי שהוערך.

בהתייחס לטענה בדבר שווי הפטנט השיבו המשיבים כי מדובר בהערכה מיושנת שאינה משקפת עוד את ערכו של הפטנט. טענה זו היא טענה שהיה על המשיבים להבהירה ולהוכיח אותה והם לא עשו כן. גם טענתם של המשיבים לפיה רואי-החשבון של החברה ביקשו לשערך את שווי הקניין הרוחני שלה לצורך הדוחות הכספיים לשנת 2019, והם לא עשו כן מאחר שלחברה לא היו משאבים לצורך כך – היא טענה שלא הוכחה.

43. טענה נוספת שהועלתה על-ידי המשיבים נוגעת לעובדה שמאן הודיעה כי היא עצמה לא תשתתף בהשקעה למרות שהיא מודעת להערכת השווי שבהתאם לה

היא תתבצע. אני סבורה כי לעמדה זו של מאן יש חשיבות רבה, שכן מאן תדולל אף היא באותו שיעור בו ידולל חלקו של המבקש. למרות זאת, ואף-על-פי שמאן השקיעה בחברה סכום כסף משמעותי, היא לא התנגדה לביצוע ההשקעה ואף לא הייתה מעוניינת לקחת בה חלק.

לאור עמדה זו של מאן, ניתן להניח כי ערך החברה לו טוען המבקש – סך של 36 מיליון דולר, איננו עוד ערך ריאלי נכון להיום. זאת מאחר שאילו מאן הייתה סבורה שערך החברה הוא אכן 36 מיליון דולר, חזקה עליה כי לא הייתה מוכנה לכך שההשקעה של המשיבים 2-4 בחברה (ושלהם בלבד) תיעשה בהתאם להערכת שווי נמוכה הרבה יותר. אולם אין די בדברים אלה כדי להצדיק את המסקנה לפיה הערכת השווי של החברה שבהתאם לה מבוצעת ההשקעה היא אכן ההערכה הנכונה והמדויקת, וזאת לאור כל האמור לעיל בהחלטה זו.

44. סיכומה של נקודה זו – נכון לשלב זה של הדיון, אני סבורה כי ניתן לקבוע שיש סיכוי שעמדת המבקש תתקבל במובן זה שערך החברה לצורכי ההשקעה ייקבע כגבוה יותר מהערך שבהתאם לו בוצעה ההשקעה. זאת חרף הקשיים שיעמדו בפני המבקש – ובכלל זה הטענות אודות ניסיונות לאתר משקיע שכשלו; עמדת המשיבים לגבי הסכמתם למכור את חלקם בחברה תמורת שווי של 10% מזה לו טען המבקש; ובעיקר – לאור עמדתה של מאן בהתייחס להשקעה המוצעת שהיא עצמה לא תיקח בה חלק.

כל אלה מצדיקים אולי את המסקנה כי שווי החברה ירד מאז המועד בו מאן השקיעה בה – אך אינם מצדיקים כאמור את המסקנה לפיה שוויה הוא בהתאם לשווי שהוערך לצורך ההשקעה.

שיקולי מאזן הנוחות

45. שיקולי מאזן הנוחות צריכים להישקל יחד עם השיקולים הנוגעים לסיכויים לכאורה של טענות המבקש להתקבל, במסגרת "מקבילית כוחות". בהתייחס לנוק שייגרם אם תתקבל עמדת המבקש, טענו המשיבים כי אם ההשקעה לא תבוצע, החברה לא תוכל להמשיך להתקיים והיא תגיע למצב של חדלות פירעון. נראה כי גם המבקש מסכים לכך, שכן גם לפי גישתו לחברה אין כלל משאבים, חשבונה מאופס ונוצרו לה חובות במאות אלפי שקלים (מצב שהוא טוען שנגרם באשמת המשיבים).

מכאן שאין למעשה מחלוקת כי יש לבצע את ההשקעה הנוספת – שאלמלא כן החברה תגיע למצב של חדלות פירעון. בבחינת שיקולי מאזן הנוחות, יש להביא

אם כן בחשבון את הצורך בהזרמת כספים לחברה. החלטה לפיה השקעה לא תבוצע כלל, משמעה גרימת נזק כמעט ודאי לכלל בעלי-המניות, הן למבקש והן למשיבים. עם זאת נראה שלא יכולה להיות מחלוקת כי יש לבצע את ההשקעה בהתאם לשווי הריאלי של החברה ולא לפי שווי נמוך ממנו.

46. לכן, אני סבורה כי יש לאפשר את ביצוע ההשקעה אך זאת בכפוף לכך שהדילול בפועל לא ייערך מיד אלא רק בהמשך ההליך, לאחר שייקבע שווי החברה (וזאת בין אם בהתאם לחוות-דעת מומחה או בדרך אחרת). תוצאה כזו לא תגרום למשיבים לנזק משמעותי, שכן הסכום הנדרש יוזרם מיידית לקופת החברה ורק לאחר קביעת שווי החברה תתבצע הקצאת המניות בהתאם להשקעה ולשווי הריאלי של החברה במועד ההשקעה כפי שהוא ייקבע.

למשיבים לא ייגרם נזק משמעותי כתוצאה מכך, שכן גם לגישתם, המבקש יזוותר בעל המניות הגדול ביותר בחברה בהתאם להערכת שווי החברה כפי שהם טוענים לה (בתגובתם האחרונה הם ציינו כי שיעור האחזקות שלו יירד מ-45% ל-33%). מנגד, שיעור אחזקותיו של המבקש איננו מקנה לו רוב בחברה גם היום, וגם עניין זה לא ישתנה. המסקנה מהאמור היא כי הותרת שיעור האחזקה של המבקש כמות שהוא עד לקביעת שווי החברה – לא תגרום למשיבים לנזק משמעותי, ועל-כל-פנים הם לא טענו אחרת.

47. עוד יצוין כי המשיבים רשאים לשקול – כאפשרות אלטרנטיבית לביצוע ההשקעה, את האפשרות להלוות לחברה את סכום הכסף שהם ביקשו להשקיע בה (או כל סכום כסף אחר שהם סבורים שדי בו כדי לאפשר לחברה להמשיך לפעול). מובן כי הצדדים רשאים גם לאתר משקיע חיצוני שישקיע בחברה (ניסיון שלגישתם נעשה בעבר ולא עלה יפה). כך, בפס"ד **ברקאי** נקבע כי עד כמה שהחברה הייתה זקוקה להון חוזר או להגדלת הונה הרשום, היו דרכים אלטרנטיביות וסבירות לשם השגת המטרה, ללא שמישהו מבעלי-המניות יועמד במצב בלתי-רצוי לו ומבלי שייגרם לו נזק.

48. לכן, לאור כל האמור אני מקבלת את הבקשה באופן חלקי. אני קובעת כי החלטת האספה אודות ההשקעה תעמוד בעינה, בכפוף לכך שהאחזקה במניות החברה לא תשתנה עד להחלטה אחרת, היינו שהיקף הדילול ייקבע רק בשלב הבא של הדיון.

בשולי הדברים יצוין, כי לא מצאתי לנכון להתייחס בשלב זה לשאלת הבעלות בפטנט ולשאלות הנוגעות לאחריות למצבה הנוכחי של החברה, שאלות שהכרעה בהן אינה הכרחית במסגרת ההחלטה הנוכחית.

סוף דבר –

49. המשיבים ידאגו לביטול ערבותו של המבקש בחברת הליסינג וזאת תוך 10 ימים מהיום.

ההחלטה אודות ההשקעה תוכל לצאת לפועל בכפוף לאמור בהחלטה זו – היינו בכפוף לכך שלא ייעשה שינוי באחזקת המניות בחברה עד להחלטה אחרת.

שאלת הוצאות הבקשה תידון בשלב הבא של הדיון.

50. בשלב זה ולאור מצב החירום – אני מורה למזכירות להעביר את התיק לתז"פ ביום 19.4.2020. במועד זה ייקבע מועד לשיבת קדם משפט נוספת.

ניתנה היום, ו' ניסן תש"פ, 31 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

רות רוני 54678313-/-

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה